

Útok na dětskou psychiku ve školách (LGBTQ & antibělošství)

Patricia (pseudonym) je matkou dospívající dívky, která se v posledních letech identifikovala jako transgender. Žije v Kalifornii, považuje se za pokrokovou, volí demokraty a vede skupinu pro rodiče dětí s rychlým nástupem genderové dysforie (ROGD) – tedy mladých lidí, kteří náhle pocítují úzkost se svým tělem a věří, že podstoupení lékařské „transformace“ je opět uzdraví. Když jsem s ní nedávno mluvil, vyprávěla, jak se u její dcery objevila nejprve lesbická a poté trans identita jako reakce na pocit studu za to, že je běloška.

Od té doby jsem mluvil s více než tuctem rodičů a vedoucích rodičovských skupin, kteří vyprávějí podobný příběh. Jejich školy dětem nutkavě vyprávějí, jak je hrozné být bílý, jak se běloši těší nezaslouženým „privilegiím“, jak těží ze „systémů“, které zavedli běloši a pro bělochy s jediným cílem utlačovat „barevné“. Děti – téměř všechny jsou to dívky – se trápí pocitem viny a utíkají do útočiště identity „LGBTQ+“. Jakmile se tam dostanou, jsou katapultovány do pozice hrdinů. Podle Patricie jsou někteří učitelé ve škole její dcery shovívavější ke „queer“ a „trans“ dětem, které odevzdávají domácí úkoly pozdě.

Studenti, zejména dívky, toto poselství vstřebávají. Velmi citlivě vnímají, jak identita ovlivňuje jejich společenské postavení a studijní úspěchy. Chtějí vřelost, která s queer/trans identitou přichází, ale především nechtějí být považovány za zlovolné utlačovatelky. Chybí jim vyspělost a sebevědomí, a tak nedokážou zasadit „antirasistickou“ indoktrinaci do správného kontextu. Nedoceňují její ahistorické, antiintelektuální a antihumanistické základy a neuvědomují si podněty, které vedou učitele a administrátory k tomu,

aby jim ji vnucovali. Být bělochem není něco, čemu by tito teenageři mohli uniknout, ale mohou zmírnit jeho sociální náklady tím, že se prohlásí za součást utlačované skupiny.

Mzda za bělošství pro teenagery je však jen polovinou příběhu.

Desetiletí aktivismu za práva homosexuálů nás naučila, že být gayem nebo lesbou není něco, co si člověk vybírá. Hlavní proud vyprávění o transgenderismu – agresivně propagovaný v kontextu tvorby politiky občanských práv – tvrdí, že i to, že je člověk transgender, je něco, co může jen málo ovlivnit. Pohlavní identita, argumentovali odborníci v soudních sporech v rámci Hlavy IX, je vrozená, neměnná a „primárně diktovaná zprávami z mozku“. Zdá se tedy, že členství v „komunitě LGBTQ+“ není dobrovolné. Člověk se tak buď „narodí“, nebo ne.

Abychom však pochopili, co se děje v Kalifornii a v jiných státech, je třeba si uvědomit, jak se v posledních letech změnilo důvody pro zařazení do této „komunity“. Zatímco o homosexualitě i – v závislosti na tom, jak ji definujete – transgenderismu se říká, že jsou organické a nevybrané, být „queer“ nebo „nebinární“ (nebo opět „trans“, v závislosti na definici) nevyžaduje nic víc než akt vůle; stačí se tak pouze prohlásit. Jako vysokoškolský učitel jsem měl studenty – prakticky všechny bílé ženy -, kteří měli ženská jména, ženská zájmena a typický ženský vzhled, ale sami se označovali za „queer“. Pro mnohé z těchto mladých žen může být queer prostě jen to, že nevnímají samy sebe v nejvíce dvojrozměrných stereotypch ženskosti. A kdo jim to může mít za zlé?

Několik rodičů, se kterými jsem mluvil, mi řeklo, že všichni kamarádi jejich dcer se označují za neheterosexuály, přestože žádný z nich nikdy nepolíbil jiného teenagera nebo neměl romantický vztah. LGBT identita pro ně nesouvisí se sexuální přitažlivostí nebo chováním. Jak napsala Kate Julian v časopise *The Atlantic*, Amerika prochází „sexuální recesí“. Zatímco v roce 1991 měla většina teenagerů do ukončení střední školy alespoň jeden sexuální styk, v roce 2017 už většina neměla žádný. Zdá se, že

vakuu, které vzniklo po vyprázdnění namlouvání a vztahů, vyplnila nová, do sebe uzavřená forma „sexuality“, v níž je sexuální stránka naší přirozenosti čistě soukromou zkušeností. Hnutí za sexuální osvobození šedesátých let nějakým způsobem vypěstovalo asexuální atomismus.

Toto vakuum zaplnila také pornografie – a to v hojném množství. Většina rodičů, se kterými jsem mluvil, zdůrazňovala, jak moc jsou jejich děti bombardovány pornografií, že část z ní pochází od dospělých na internetových fórech (nejen od vrstevníků) a že to začalo právě v době, kdy se jejich dcery „přiznaly“ k tomu, že jsou trans. Jak mi řekla Patricia, pokud jste dospívající dívka na prahu puberty, zaplavená hormony, nejistá ve svém měnícím se těle a úzkostlivá ohledně sexu, může vás neustálé vystavování pornografickému obsahu, kde jsou ženy zobrazovány jako mužské hračky, snadno vést k tomu, že se prohlásíte za lesbičku nebo trans – nebo se dokonce z tohoto podniku úplně odhlásíte.

Nedávná studie Erica Kaufmanna potvrzuje nový význam LGBT mezi mladými Američany. „Zatímco v roce 2008 byly postoje a chování podobné,“ píše, „v roce 2021 byla identifikace LGBT dvakrát rychlejší než sexuální chování LGBT.“ Zdá se, že za nedávnou explozí LGBT identifikace mezi generací Z stojí především mladé, bílé a velmi liberální ženy, které se samy identifikují jako lesbičky nebo bisexuálky, ale nemusí mít nutně partnerky. LGBT *identita* se oddělila od sexuálního *chování* nebo erotického cítění, což umožňuje komukoli patřit k této skupině jen na základě obecné nespokojenosti se současnými sexuálními mravy.

Pokud má Kaufman pravdu v tom, že LGBT identita je stále častěji výrazem obecnější levicové politiky, pak by nebylo překvapivé, že progresivní sdělení o převaze „bílých nadřazenosti“ podporuje trans identifikaci v jedné z nejvíce progresivních demografických skupin společnosti. Josie a Devon (pseudonymy), dva rodiče, kteří vedou online podpůrnou skupinu

Rodiče s nepohodlnými pravdami o Trans (PITT), mi vyprávěli, jak vystavení jejich synů ideologii genderové identity ve škole předcházelo dlouhodobé „marxistické“ analýze amerických dějin.

Další možností pro dívky, které chtějí uniknout nebo alespoň zmírnit svůj status utlačovatelky, je mít diagnostikovaný problém s duševním zdravím – zejména ADHD, poruchu více osobností, genderovou dysforii, depresi nebo úzkost. Patricia uvedla, že v komunitě její dcery není neobvyklé, že se dospívající dívky neustále předhánějí podle toho, která z nich má více (nebo závažnějších) diagnóz. Údaje shromážděné za posledních deset let ukazují obrovský nárůst psychických problémů u mládeže obou pohlaví, ale zejména u dospívajících dívek a mladých žen.

Velká část sporných „antirasistických“ osnov, které dnes vidíme ve veřejných školách, pronikla z pedagogických škol, které se staly centry levicové indoktrinace. Učitelé, kteří doufají, že děti již od šesti let zasvěťí do toho, co Paulo Freire nazýval „pedagogikou utlačovaných“, samozřejmě nejsou ničím novým. Přesto se zhruba do roku 2020 učitelé, kteří se hlásili k tomuto pohledu na vzdělávání, mohli zdráhat uplatňovat jeho základní principy způsobem, který by vyvolal kritiku rodičů, školských rad a správních orgánů, jež se vyhýbají riziku. Pak se stal George Floyd a hnutí „kritické pedagogiky“ se rozjelo na plné obrátky. Politické prostředí způsobilo, že pro školské administrátory bylo nebezpečné zdát se neutrální i vůči radikálním formám „antirasistických“ osnov. Institucionalizace kritické pedagogiky se nyní stala neodiskutovatelným imperativem, posvěceným mučedníkem z Minneapolis.

Kalifornské modelové osnovy etnických studií (ESMC) usilují o začlenění principů kritické rasové teorie do všech aspektů školního života, zejména do výuky ve třídě. ESMC je, zjednodušeně řečeno, snahou kodifikovat Paulo Freireho a tlačit na neochotné učitele a správce, aby jeho metody zavedli. Učitelům nařizuje, aby „dekolonizovali“ své třídy tím, že budou do popředí stavět

perspektivy nebo „žité zkušenosti“ utlačovaných. („Živá zkušenost“ je termín, který pochází z existencialismu a naznačuje vzpouru proti vědecké objektivitě, ale školitelé DEI ve školách mají tendenci jej používat spíše jako formu epistemické afirmativní akce, která naznačuje – nedůsledně – že pravda neexistuje, ale také že perspektiva oběti je objektivní a nezpochybnitelný fakt). Architekti ESMC se považují za žáky nikoli liberálního univerzalizmu Martina Luthera Kinga mladšího, ale neliberálního identitářství Malcolma X. Jak se uvádí v předmluvě k ESMC, „hnutí People of Color Power, která vznikla v 60. letech 20. století“, včetně hnutí Black Power, „jsou hnutími, z nichž etnická studia vzešla“.

Neméně znepokojující než posedlost ESMC vnučovat dětem rasové hledisko je to, kam až jsou učitelé a správci schopni zajít, aby své aktivity před rodiči utajili. Nezřídka se objevují i lži, ale častěji propagátoři ESMC pohřbívají její kontroverzní prvky pod líbivými abstrakcemi a neproniknutelným byrokratickým žargonem. Tuto taktiku dokládá prezentace, kterou Glendale Unified School District poskytl skupině rodičů, kteří vyjádřili obavy z používání kritické pedagogiky ve třídě. Podle jednoho ze slajdů prezentovaných na schůzce se „koncept ‚kritické rasové teorie‘ žákům explicitně neučí, ale tyto myšlenky jsou vodítkem pro práci v oblasti výchovy proti předsudkům“. Slovo „kritický“ ve slově kritická rasová teorie, vysvětluje se dále v prezentaci, znamená „kritické myšlení“. Rodiče tedy podle GUSD ve skutečnosti protestují proti tomu, aby učitelé pomáhali žákům rozvíjet dovednosti „kritického myšlení“.

Školy by si jistě přály, aby rodiče do výuky vůbec nezasahovali. „Nemyslím si, že by rodiče měli školám říkat, co mají učit,“ prohlásil demokratický guvernér Virginie Terry McAuliffe (což ho následně stálo znovuzvolení). Aby si veřejné školy udržely „nepřátelské“ rodiče na uzdě, mohou kritickou pedagogiku nejlépe skrýt pod zdánlivě neškodné byrokratické názvy jako „kulturně citlivé vyučování“ a „oddělení pro vyučování a učení“. Každý rodič, který chce zpochybnit současnou praxi, musí nejprve strávit značné

množství času prokousáváním se tímto byrokratickým zmatkem. Informační asymetrie mezi rodiči a pracovníky školy, jak jsem se dozvěděl z rozhovorů s vedoucími rodičovských skupin, je jedním z hlavních důvodů, proč se znepokojení rodiče neozývají.

Jakmile dítě přijme novou „LGBTQ+“ identitu, zjistí, že jeho rodiče jsou bezmocní zastavit to, co může snadno vést k rychlému zhoršení jeho duševního a fyzického zdraví. Její škola, kromě toho, že podněcuje její touhu uniknout statusu „bílý cis“, má téměř zaručenou „afirmační“ a „inkluzivní“ politiku, což znamená, že bude bezvýhradně používat její preferované jméno a zájmena a v mnoha případech tuto informaci před „nepodporujícími“ rodiči zatají. Dospělý ve škole Josie povzbuzoval, aby odešla z domova a našla útočiště v LGBT centru. Příklady učitelů, kteří aktivně instruují žáky, jak „sociálně přejít“, aniž by doma vzbudili podezření, a dokonce jim poskytují stahovače hrudi, nejsou neslýchané. I když to možná nemá pedofilní konotace „groomingu“, blíží se to hluboké antipatii k rodičovské autoritě a jednostrannému uzurpování rodičovské odpovědnosti za sexuální výchovu.

V dubnu rodiče v GUSD zachytili soukromou výměnu e-mailů mezi nejvyššími správci poté, co učitel požádal o pokyny, jak učit žáky třetích tříd o LGBT tématech. Craig Lewis, který měl v té době na starosti „Restorativní postupy a pozitivní intervence a podporu chování“ v okrese, napsal, že okres musí „učit, že LGBTQ+ jsou všichni“ a že „všichni jsme pravděpodobně nejlépe popsáni jako queer“. Podle Jo (pseudonym), která bojuje za transparentnost školství v okrese, protestovali rodiče proti indoktrinaci kritickou pedagogikou na zasedání školní rady, ale zástupci učitelských odborů chodili po místnosti a natáčeli ty, kteří se ozvali, v jasné naději, že je zastraší a donutí mlčet. Řada rodičů podala žádost podle zákona o veřejných záznamech, aby viděli, co se ve škole učí a říká jejich dětem. Pokud školní orgány vůbec reagovaly, činily tak vyhýbavě a zastrašováním.

Lékařský establishment není proti rodičům o nic méně naladěný než vzdělávací establishment. V roce 2012 se Kalifornie stala prvním státem, který zakázal „konverzní terapii“. Důkazy uváděné na podporu tohoto zákona pocházely z výzkumů o používání psychoterapie k tomu, aby se lidé přitahovaní stejným pohlavím stali přitahovanými opačným pohlavím. Došel k závěru, že gaye a lesby není možné „obrátit“ na heterosexuality a že snahy o to jsou velmi škodlivé. Do státního zákona se však vpašoval pojem „genderová identita“, což naznačuje, že stejný soubor výzkumů se vztahuje i na snahy pomoci mladým lidem, kteří mají potíže spojené se svým tělem, aby se v něm cítili dobře. Nevztahuje a žádný takový výzkum neexistuje. Dosud provedené studie totiž silně naznačují, že většina mladých lidí, kteří mají problémy s genderovou identitou, od nich do dospělosti upustí sama nebo s pomocí psychoterapie, takže zjednodušená analogie se sexuální orientací je značně zavádějící. V praxi je pro rodiče dětí s ROGD v liberálních kalifornských enklávách prakticky nemožné najít ve svém okolí odborníka na duševní zdraví, který by nepraktikoval „afirmativní terapii“. Patricia, vzdělaná a velmi vynalézavá rodička, uvedla, že ve svém okolí nenašla jediného terapeuta, který by používal explorativní terapii před „afirmativní“ intervencí a jako prostředek k rozpoznání její potřeby.

Kalifornské zákony také velmi ztěžují rodičům informovanost o psychických problémech jejich dětí a jejich zvládnutí. Podle státního zákona, upřesněného v roce 2018, mohou nezletilí starší 12 let za určitých podmínek legálně souhlasit s „genderově potvrzující“ léčbou bez účasti nebo souhlasu rodičů. Pokud se tedy dospívající dívka objeví na klinice doktorky Diane Ehrensaftové – prominentní genderové afirmátorky, která věří, že děti již od tří let znají svou pohlavní identitu; která tvrdí, že obavy rodičů o budoucí plodnost jejich dětí jsou ve skutečnosti o jejich vlastní sobecké touze po vnoučatech; která odmítá vědecké studie, pokud jsou v rozporu s jejími osobními zkušenostmi; a která prohlásila, že transgenderismus může být „lékem“ na autismus – rodiče tohoto dítěte jsou prakticky bezmocní, aby zabránili tomu, co pravděpodobně bude následovat.

V reakci na snahy republikány ovládaných států zakázat zákroky „potvrzující pohlaví“ navrhli nedávno zákonodárci Zlatého státu nové nařízení, které by z Kalifornie udělalo „útočištný stát“ pro mladé lidi usilující o lékařskou změnu (*lékařskou tranzici – tj. přechod na druhé pohlaví*).

Kalifornské rodiče však děsí především to, že otevřené zpochybňování trans identity jejich dítěte může vést k návštěvě sociálky. Škola může sama zavolat CPS, pokud se domnívá, že rodiče žáka „zneužívají“. Jeden rodič ze zálivu vyprávěl, jak jeho známá s dítětem s ROGD musela v tichosti utéct ze státu, aby pro svou dceru našla „nepotvrzující“ psychiatrickou léčbu.

Abigail Shrierová informovala o tom, že CPS ve Washingtonu, Oregonu a Kalifornii představuje stále větší hrozbu pro rodiče, kteří zpochybňují genderovou ideologii. V obzvláště mrazivém článku v City Journal o kalifornském soudním jednání o svěření dítěte do péče Shrier popisuje rodiče, který věřil, že „trans“ identita jeho dcery může být přechodnou fází, kterou je nejlepší řešit soucitnou skepsí a emocionální podporou, nikoliv léky. Otec čelil nepřátelskému, kafkovskému soudnímu procesu, jemuž předsedala soudkyně s přiznanými sympatiemi k genderové ideologii (a s vlastním transgenderovým dítětem).

Pokud jsem u všech rodičů a vedoucích rodičovských skupin, se kterými jsem mluvil, našel nějaký společný emocionální jmenovatel, byl to ohromující pocit zoufalství. Neměli si s kým popovídat kromě jiných rodičů, kteří se potýkali s podobnou situací, a ani to nedokázali bez téměř paranoidního trvání na tom, aby udrželi svou pravou identitu pod pokličkou. Věděli, že budou čelit prudkému odsouzení ze strany přátel a vrstevníků, z nichž někteří sami mají „trans děti“ a téměř všichni jsou levicově orientovaní. „Ničí to vaše rodičovské sebevědomí,“ řekla jedna z matek. „Přátelé se od vás ve vteřině odvrátí, bodnou vás do zad, abyste před ostatními

vypadali pokrokově.“ Scéna připomíná politickou dystopii, v níž policejní stát fakticky deleguje na občany úkol dohlížet jeden na druhého.

Jakékoli úsilí o ukončení této krize duševního a fyzického zdraví bude muset zohlednit měkkou infrastrukturu hnutí za genderovou identitu. To mimo jiné znamená uznat hlubokou, ale často nepovšimnutou souvislost mezi „etnickými studii“ (a různými dalšími iteracemi „kritické pedagogiky“) a „LGBTQ+“ identifikací. Dospívající kalifornské dívky, poučené o tom, že na svou lidskost mají nahlížet zkreslující optikou „nadřazenosti bílé rasy“, hledají útočiště v blokátorech puberty, testosteronových injekcích a dvojitých mastektomiích, zatímco jejich rodiče jsou téměř bezmocní jim v tom zabránit. Tyto dívky jsou obětními beránky, které obětují velebnějším bílé viny. Státní ESMC zjevně neměla v úmyslu způsobit dívkám a ženám nepřiměřenou újmu, ale možná by levice měla dbát na rady svého vlastního proroka Ibrama X. Kendiho, že bychom měli posuzovat politiku nikoli podle jejího záměru, ale podle jejích účinků.